



VYDALO MEA 2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0163-9



DOMINIKA KURCINOVÁ
Ako sa dostať
do neba

DOMINIKA KURCINOVÁ

AKO SA DOSTAŤ DO NEBA

Grafická a technická spolupráca: Múdra Helena, Fújas Štefan

Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0163-9

Predslov

Minie Jeffersonová je úplne normálne dievča. Až kým sa jej do života nezapletie úplne neznáma žena menom Cassidy a neobráti jej život naruby.

Budú jej priatelia veriť, že za všetko, čo sa deje, môže práve ona? Minie ani netuší, čo v skutočnosti je jej rodina a ona sama, a to jej tiež miernejšie skomplikuje život.

A čo stará láska?

(autorka)

1. kapitola

„Izba tristodevät', Minie. A švihom!“ - zavelila Agnes a mne nezostávalo nič iné, len sa tam pobrat'.

A na prípadných okoloidúcich sa usmiať. Ach, kieżby som nemusela nosiť túto otrasnú rovnošatu, či ako to nazvať. Je to takej príšernej, bordovej farby. Najradšej by som to zo seba strhla a dala si pohodlné džínsy, k ním tričko všelijakej farby a hneď by sa mi pracovalo lepšie. Teraz musím ešte dávať pozor na to, aby som mala kravatu (áno, aj tú mám ja povinnú, neviem prečo) rovno, aby som nemala dokrčené veci, ktoré mám na sebe, aby som nebola ufúl'aná a tak ďalej. Najhoršie na tom je ale to, že tieto slová musím od Agnes počúvať každý druhý deň.

Ja predsa nemôžem za to, že pár ľudí si to nemôže zapamätať.

Agnes je naša... povedala by som, že šéfka. Je to Eliotova matka, ale vd'áčime jej za brigádu, tu v hoteli Mystery. Nevie, čo by som si bez nej počala. Eliot je môj priateľ, ktorého milujem. Peniaze potrebujem stále a rýchlo sa bohužiaľ míňajú. A keďže mi moji skvelí rodičia odmietajú dávať vreckové (ktoré vždy padlo po prvých dňoch), rozhodla som sa, že si začnem privyrábať, aby som ich presvedčila o tom, že som schopná neminúť peniaze hneď, ako ich dostanem na ruku. Myslím, že zatiaľ sa mi to úspešne darí.

Zamierila som ku schodom. Izby tu sú rozdelené presne po stovke. Len na prízemí nie je nič! Chcela by som stretnúť tých architektov, keď navrhovali túto stavbu. Na prízemí sú rôzne sklady, jedáleň... och, jedáleň je aj na druhom poschodí!

Kiež by tu boli pohyblivé schody, pretože tie by sa tu fakt zišli. A potom, že prečo Agnes tak bolia nohy. Len my sa nesmieme sťažovať...

Budova má celkovo štyri poschodia. Najvyššie tvorí vlastne terasa s barom, slnečníkmi a ležadlami. Bar je presne v strede, odkiaľ vedú aj schody a jediný únikový východ z posledného poschodia. Pamätám si, ako sme tam tajne chodievali, prezlečení za rôznych hostí. Mali sme oblečené kabáty a vysoké čižmy alebo veľké topánky. No, nie vždy sa nám to s priateľmi podarilo. Ale to už bolo dávno, vtedy sme o práci v hoteli mohli len snívať.

Tretie poschodie je známe mágiou. Dobre, aj mne to príde smiešne, ale niečo na tom je pravdy.

Jedna strana chodby je namalovaná na tmavomodro, tá druhá je biela. Strop je fialovej farby. Svetlá tu svietia na červeno. No tak prečo sa to asi pomenovalo mágia, že? Ja by som to nazvala poschodie bláznov.

Dvere s číslom tristodevät' boli medzi tými, ktoré boli bližšie k schodišťu. Je pravda, že tu sú dve schodištia, ale kto by vedel o tom, že služba má aj vlastné schody? Ha, nikto!

Priblížila som sa k tým dverám. Z izby bol počuť šuchot a divné zvuky. Žeby hostia ešte neodišli? Ale ved' sa zastavili u Agnes, keď odchádzali. Videla som to na vlastné oči. Tak prečo by bol teraz niekto v tej izbe?

Môj mozog mi dával jasne najavo, že je najvyšší čas zdrhnúť, ale keďže ma to do tej izby neskutočne ťahalo (alebo som len nechcela dostať vynadané od Agnes?), rozhodla som sa nevziať nohy na plecia. Nie som predsa taký zbabelec, aby som hneď ušla. Najskôr sa presvedčím, či tam náhodou niekto nie je, a potom sa uvidí. Zatajila som dych a načúvala zvukom. Boli zvláštne, akoby niekto niečo rezal, ťahal, utieral, škrabal...

Zastrčila som kľúč do kľúčovej dierky, no zvuky neprestali, len akoby sa vzdialili. V mysli sa mi začal vybavovať obraz toho, ako tam niekto niekoho brutálne zavraždil a ja som svedok. Že potom ma bude prenasledovať po celom hoteli, len aby ma mohol zabiť. A nielen po hoteli, ale aj celý môj život, až kým neprestanem dýchať.

Zasmiala som sa, ale len preto, že som chcela na to prestať myslieť. Predsa to sa stáva len vo filmoch, či nie? Nie... asi... len vo filmoch!

Môjmu myšlienkovému pochodu by neporozumeli ani najuznávanejší psychiatri na svete. Som proste jedinečná.

Otočila som kľúčikom. Dvere sa zrazu samé otvorili.

„Niekto tu je! Niekto tu je. Naozaj tu niekto je, inak by dvere neboli otvorené!“ - prebehlo mi mysl'ou.

Potichu som tam vošla a rozhliadla sa okolo seba. Všetko bolo na svojom mieste.

Ibaže... niečo sa pohlo naľavo odo mňa!
Zaregistrovala som tieň, blížil sa ku mne. Cítila som, ako mi v žilách pulzuje krv. Adrenalín?!
Srdce sa mi rozbúchalo ešte viac. Zatajila som dych.

„Bu!“ - povedal niekto.

Chcela som vykriknúť, no v tom som zbadala tvár dotyčného.

„Preboha, Riley!“ - zjačala som a chytila sa za hrud’.

Srdce mi začalo tlčiť tak rýchlo, že som sa bála, či nechce zdrhnúť. Začala sa mi točiť hlava.

„Takmer som tu odpadla! Čo tu strašíš?!“

„Nie ja sa flákam! Hej, o omdlení radšej neuvažuj. Vieš čo by to znamenalo? Bože, veď to by bola totálna pohroma. Mohla by som chytiť hysterický záchvat, musela by som vybehnúť na chodbu a vykrikovať o pomoc. Potom by iste nasledovalo zúfale prosenie o pomoc. To je vlastne to isté, ale nevadí. Dôležité je, že by to

bolo úplne trápne. Vieme svoje, však, Min? Ďalej by som na niekoho musela použiť svoje psie oči, aby som ťa dostala na recepciu. Tam by s najväčšou pravdepodobnosťou sedela Agnes. Keď by ťa zbadala, chytila by infarkt. Iste by sa musela volať záchranka. Zlatko, pamätáš si poslednú návštevu v nemocnici? Nie je to nič príjemné, keď ťa tam vyšetruje tona doktorov, ktorí ani netušia, čo ti vlastne je! Ó, keď sme pri omdlievaní, tak omdlieť môžeš len z tej omamnej vône čistiacich prostriedkov.“ - prstami si stlačila nos, aby nič necítila a dýchala ústami.

„Vidíš, takto sa to dá liečiť. Nech sa nečudujú, že im sluhovia odchádzajú!“ - zasmiala sa.

„Si príliš ukecaná. Počuj, Ri, čo tu vlastne stváraš? Dnes som túto izbu mala mať na starosti ja. A vlastne celé poschodie!“ - naštvane som si dala ruky v bok a zazerala na ňu.

Nemám rada, ak niekto robí prácu, ktorú som mala robiť práve ja.

„Nemala som čo robiť?“ - mykla plecami
a položila handru na stolík.

„Keď sme už pri nič nerobení, kde si bola dnes?
Čakala som ťa na angličtine, ale teba nikde. Na
obede sme ťa s Eliotom taktiež čakali, no ty si sa
nedostavila.“ - vyčítavo som sa na ňu pozrela
a čakala normálne vysvetlenie.

„Nemusíš vedieť všetko!“

„Riley, mne to povedať môžeš, som predsa tvoja
priateľka.“

Čo také môže predom mnou tajiť? Možno to nie je
nič dôležité.

„Priateľka, nepriateľka... je to môj osobný život!“
- pozrela na mňa a dodala:

„Fajn, bolo mi zle!“ - zasmiala sa.

„To je všetko?!“ - prekvapene som sa na ňu
pozrela.

Isteže, Riley dokáže urobiť aj z komára somára.

„Čakala si nejakú šťavnatú klebetu? Tak to ťa musím sklamať. Celý ten čas som sa kamarátila s WC. Nebolo mi najlepšie a bola som úplne bledá. Fuj! A ty čo? Kde si doteraz trčala? To bude zaujímavejšie, však?“

„Ale prosím ťa! Mama mi volala ešte do školy, že nestíha ísť po brata Rogera k starým rodičom, tak ma tým poverila. No a ako to u nich býva, celý ten čas sa ma pýtali na to, ako sa mám, čo som dnes robila, ako to ide v škole... Dali mi jest' a neverila by si, aká bola tá hubová polievka výborná! A to je asi všetko.“

„Min, nehovor o jedle. Som rada, že vodu, ktorú som pila pred dvoma hodinami, sa mi podarilo udržať v žalúdku.“

Prisahám, že z Riley by bola vynikajúca herečka. Ruku si dala na čelo a robila sa, že jej je zle, že omdlieva.

„Dobre, dobre. Zmena témy. Keď si sa nudila, prečo ti Agnes nedala inú prácu?“ - spýtala som sa.

Hodila po mne handru a odvrkla:

„Pretože Eliot si vzal moju izbu! Čo som sa mala potulovať po hoteli? Ved' vieš, že keby ma tu našiel pán Newton, bola by som mŕtva. Min, už to tu je éňo-ňuňo, takže môžeme ísť. Agnes nás možno poverí jedálňou. Ved' vieš, tam sa tak fajn špehuje!“ - zasnene sa usmiala.

„Špehovať? Ty si sa úplne pomiatla, Riley?

Tentoraz žiadne flákanie. Vedela si o tom, že ak si tento týždeň zmákneme, pán Newton nám dá na starosti pomáhanie v kuchyni? A tam pracuje Eliot!“ - zapiš'ala som, potiahla ju za rukáv a ťahala von.

Už dlhšie som chcela pracovať pri Eliotovi, aby sme spolu boli čo najdlhšie.

„Ak sa tak stane, špehovať budeš môcť každý deň.“ - zamkla som, kľúče hodila do vrečka.

Uistila som sa, že sa mi kľúče nezachytili o látku a vykročila.

„Zadrž, Minie! Viem, že si si s Eliotom padla do očka. Ale myslí aj na tvoju kamarátku, ktorá bude trpieť, ak všetok čas budeš venovať len jemu.

Dobre, priznám, že Eliot je krásny a sexi. Bože, kiežby som mala chalana ako je on. Tie krásne čierne vlasy, modré oči, ktorými ťa doslova vyzlieka...“ - zachichotala sa.

„Riley!“ - okríka som ju a štuchla ju laktom.

„Už buď ticho!“ - uškerila sa.

„Vieš, o kom snívam ja? Sebastian... ten úchvatný čašník, ktorý tu pracuje.“

„No... nie je trošku pristarý na to, aby bol tvoj priateľ? Však... na to, že ty máš len šesťnásť a on takmer dvadsaťpäť, Riley. Nič proti, ale...“ - chcela som namietat, no prerušila ma.

„Ale asi to zostane len mojim tajným snom. Fakt ti závidím Eliota, je taký sexi a milý, že to nie je možné, že sa taký exemplár na zemi vôbec našiel!“

Na tom som sa musela zasmiať.

Eliot je naozaj jediný svojho druhu. Zbehli sme po schodoch, ktoré boli dosť úzke. Však kto by čakal, že personál bude mať tie prepychové a široké s okrasnými vyrezávanými vzormi? Vyšli sme pri hlavnom sklade a zamierili k Agnes. Keďže by sme nemali mať už na práci nič, mohla by nás poslať do kuchyne na druhom poschodí, kde je aj Eliot. Dúfajme, že nás konečne postretne šťastie.

„Viem, že zas snívaš o svojom modrookom a čiernovlasom princovi menom Eliot.

Vidím ti na očiach, že myšlienkami blúdiš okolo neho.“ - rukou zamávala okolo mojej hlavy akoby chcela tie myšlienky odviať.

Aby toho nebolo málo, tak ešte fúkla. Prižmúrila som oči a zamračila sa na ňu. Blázon.

„Riley, sklapni!“ - zasyčala som.

„Ozaj, videla si už Cassidy Lloydovú? Trošku som sa hrabala Agnes v záznamoch a...“ - Riley zmenila tému.

Jasné, toto bola jej špecialita, hrabať sa vo veciach a strkať nos tam, kde nemá.

„Kto to je?“

„Musíš ju vidieť! Vyzerá úplne úžasne. Proste ako filmová hviezda. Vlastne... internet tu funguje, takže som sa na chvíľu zašila v internetovej miestnosti, kde som zistila, že si zahrála v nejakých filmoch. Síce si už nepamätám akých, ale je hlavné, že je aj herečka.“

„Riley, mala by si s tými informáciami prestať, nemyslíš?“

„Sme tu len na to, aby sme si splnili robotu a preto, aby nám šéfci dali peniažky. A zábavy nikdy nie je dost, Minie!“ - zasmiala sa.

„Nie si normálna, Riley. Buď si niečo pila, alebo som ti práve diagnostikovala novú chorobu, zvanú nadmerná ukecanosť a príšerná zvedavosť, neviem, ako sa to dá liečiť. Ale veľmi rada by som zavolala niekoho v bielych plášťoch...“

„Dost', zlatko. Aj ja ťa mám rada. Aha, tam je Agnes. Ak chceš, chod' vybaviť tú jedáleň na druhom, som hladná.“ - tentoraz mi tú handru z rúk vytrhla a sotila do mňa smerom k recepčnému pultu.

„Nezabudni pripomenúť, že tristo deviatka je uprataná.“

Prikývla som, že chápem a rozbehla sa za Agnes.

Už len dúfať, že čoskoro uvidím môjho Eliota!

2. kapitola

„Oh, Min, som rada, že si tu. V jedálni potrebujú pomoc.“ - vzdychla si Agnes.

„Eliot by chcel toho postíhať veľmi veľa za ten čas, čo tu je. Nevie pochopiť, že má byť len v kuchyni.“ - Agnes sa usmiala a prehodila jednu kopu papierov na druhú.

„Musí pochopiť, že nemôže byť zároveň na dvoch miestach.“

„V jedálni a kuchyni na druhom?“ - hádala som, no iste sa nemýlila.

Eliot predsa pracuje tam.

„Áno, a prosím, vezmi so sebou aj Riley.“ - požiadala ma.

„Isteže.“ - odvetila som a oplatila jej úsmev. Riley bude teda doslova nadšená, že pôjdeme práve do jedálne.

Ešte stále stála pri hlavnom sklade a smiala sa na niečom. Buď jej totálne preskočilo, alebo sa tak v najbližšej dobe chystá.

„Tak? Čo povedala Agnes?“ - vyzvedala.

Usmiala som sa a povedala:

„Jedáleň na druhom, zlatičko.“

Vyvalila na mňa oči.

„Niečo si vyjasníme hneď a zaraz. Žiadne zlatičko, dobre? Nie aspoň najbližšie dve hodiny. Sebastian má práve teraz službu.“ - vzdychla a pozrela sa na strop.

Drgla som do nej, aby sa prebudila so svojho krásneho sna. Toto trvá už najmenej tri mesiace.

„Po službe si zas moje zlatičko, platí?!“ - overovala som si.

„Len preto, že si odo mňa o rok staršia, nemusím znášať tú príšernú prezývku. Prosím ťa Min, prosím...“

„Fajn.“ - prevrátila som očami.

Pobrali sme sa na druhé poschodie. Samozrejme, kým sme vytrčili päty z chodby, Riley sa potrebovala upraviť. Nehovorím, že ja som nezastala pred zrkadlom, nech si skontrolujem svoj výraz, ale ona tam stála minimálne tri krát dlhšie ako ja. Poznám ju dosť dlho na to, aby som vedela, že toto nerobieva. Samozrejme, kvôli chalanom sú dievčatá schopné všelijakých vecí. Nehovoriac o tom, že u Riley je toto... nie tak často viditeľné, zastavuje sa mi pri tom pracovná činnosť mozgu. Viem, že pred zrkadlom je len vtedy, ak je to naozaj nevyhnutné. Nuž, tá situácia práve nastala! Och, tí chalani.

Do kuchyne sme vošli zadným vchodom. Pre nás to bol vlastne aj hlavný vchod, keďže dverám, ktoré používali hostia, sme sa museli vyhýbať.

Všimla som si Eliota. Stál pri jednom veľkom hrnci a vedľa neho niečo krájal. Potichu som sa za ním vybrala, Riley šla opačným smerom.

Chvalabohu!